# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. D. T.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013, čj. OAM-116/LE-BE02-ZA02-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, čj. 49 Az 54/2013-37,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**Odůvodnění:**

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. OAM-116/LE-BE02-ZA02-2013, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, neboť žalobce v průběhu správního řízení žádné relevantní skutečnosti ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002 za účelem podnikání, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až po opakovaném udělení správního vyhoštění v roce 2012 (poprvé mu bylo uloženo správní vyhoštění v roce 2008). V současné době žalobce na území České republiky žije se svou družkou a dcerou, které obě mají vietnamské občanství. V České republice by rád dál podnikal, aby mohl splatit dluh, který má ve Vietnamu. Žalobce uvedl, že v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ani jiné potíže z důvodu své rasy, národnosti, pohlaví či náboženského vyznání.

[2] Krajský soud v Ostravě názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti, resp. jejím doplnění, předně uvedl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nezabýval možným porušením žalobcova práva na respektování jeho soukromého a rodinného života ve smysl čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), přičemž sama nutnost vycestování do Vietnamu v důsledku uloženého správního vyhoštění by znamenala nepřiměřený zásah do jeho rodinných vazeb. Žalovaný měl zohlednit, zda neexistují právní a faktické překážky vycestování jeho družky a dcery do země původu (například z finančních důvodů). S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel uvedl, že zásah do soukromého a rodinného života může (byť ve velmi výjimečných případech při vytvoření dostatečných vazeb na území České republiky) představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Otázkou, zda by případné vycestování stěžovatele představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, se žalovaný ani krajský soud nezabývali; rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný. Ve stěžovatelově případě se přitom jedná o trvalé soužití rodiny s dítětem, přičemž celá rodina je v České republice integrována a dcera zde žila celý svůj dosavadní život. Se svou družkou také společně podnikal. Vzhledem k uloženému správnímu vyhoštění stěžovatel již nemá možnost legalizovat svůj pobyt jiným způsobem. Stěžovatel se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, dle něhož pokud by vycestování stěžovatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani rozhodnutí o vyhoštění totiž v souvislosti se zásahem do stěžovatelova soukromého a rodinného života neobsahuje řádné odůvodnění.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, odkázal na obsah svého rozhodnutí a ztotožnil se závěry krajského soudu.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s., zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že takovým důvodem je nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v otázce nepřiměřeného zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a současně i postačovala by k zrušení rozsudku kasační stížností napadeného; tuto námitku shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal na stranách 4 až 6 napadeného rozsudku.

[10] Krajský soud k otázce přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života mimo jiné uvedl, že *„[s]kutečnost, že v České republice žije jeho přítelkyně (nikoliv manželka), rovněž i údajná dcera (ač žalobcova identita ohledně jeho otcovství není v rodném listu uvedena) nemůže být sama o sobě důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, zvláště pokud z vlastní výpovědi žalobce v řízení bylo zjištěno, že od roku 2008 do současné doby zde pobýval bez platného cestovního dokladu a víza, tato skutečnost mu byla známá, ale dosud pro nápravu nepodnikl vůbec žádné kroky. Právě za popsané situace žalovaný nepochybil, když pouhý odkaz na přítomnost družky (i údajné dcery) v ČR nevyhodnotil jako důvod pro užití ustanovení § 14 nebo § 14a zákona o azylu a pokud se v napadeném rozhodnutí pohyboval zcela v mezích přípustného správního uvážení.*“ Vedle toho krajský soud konstatoval, že *„[v] neposlední řadě rovněž skutečnost, že družka žalobce i jeho údajná dcera jsou státními příslušnicemi země jeho původu, svědčí o správnosti závěru žalovaného, že za této situace mohou všichni jmenovaní svůj rodinný život realizovat ve své vlasti.*“

[11] Tyto úvahy krajského soudu jsou podle Nejvyššího správního soudu přezkoumatelné, srozumitelné a správné. Stěžovatel ve správním ani soudním řízení neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by vycestování stěžovatele a jeho rodiny do země původu vylučovala. Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31: *„[s]kutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer)*“ [přestože jde o závěry vyslovené

v souvislosti se správním vyhoštěním, lze je plně vztáhnout i na posouzení udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu].

[12] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že žalovaný ani krajský soud existenci stěžovatelových rodinných vazeb k jeho družce a dceři nezpochybnili. V průběhu řízení před žalovaným ani krajským soudem však nevyvstaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ stěžovatelovy situace a tedy i možnému nepřiměřenému zásah do jeho soukromého a rodinného života, a jež by také vyžadovaly další skutková zjištění. Naopak významnou skutečností svědčící tomu, že se o nepřiměřený zásah nejedná, je to, že stěžovateli bylo již opakovaně uloženo správní vyhoštění, přičemž stěžovatel i nadále svým neoprávněným pobytem na území České republiky v době, kdy spolu se svou družkou rodinu zakládal, vědomě porušoval její právní řád.

[13] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany především o důvody ekonomické, které však z povahy věci k jejímu udělení nepostačují; k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003-54, a ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003-43. Možností udělení mezinárodní ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, či ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47.

[14] K otázce nedostatečně zjištěného skutkového stavu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 16. 11. 2005, čj. 6 Azs 139/2005-90, a ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007-64. Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele nemá za to, že by se žalovaný, resp. krajský soud v této souvislosti dopustili jakéhokoli pochybení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a podrobným způsobem odůvodnil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje.

[15] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s.

[17] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

pokračování

tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 3100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu